Brassó, 1872. Másod évi folyam 40. szám. Vasárnap, május 19.

Megjelenik ez a lap hetenkint kétszer csötörtökön és vasárnap.
Ára:
Egész évre . . 6 ft. — kr.
Félévre . . . . 3 ft. — kr.
Negyedévre . . 1 ft. 50 kr.
A szerkesztő szállása: Szinház-utcza 404. szám.

NEMERE.

Politikai, közgazdászati és társadalmi lap.

Hirdetesi díj: 4 hasábos garmond sorért, vagy annak helyéért 4 kr. (1—10 sornyi hirdetés ára mindig 40 kr.) — Bélyegdij minden igtatáskor 30 kr. — Nagyobb hirdetéseknél alku szerint.— Hirdetések fölvétetnek a szerkesztőségnél.

A képviselőválasztó kis városoknak és taxás helyeknek.

Hunyad vagy Tordamegyében 100,000 lélekre esik egy országos kspviselő; mig Vizaknán, Kolozson, Széken, Ilyefalván, Bereczken, Oláhfaluban satb. egyre-másra 2000-re.

Önkénytelenül azt kérdezi az ember, hogy hát az oláhfalusi ember egyenkint 50-szerte derekabb: miveltebb, vitézebb, okosabb, áldozatkészebb, — mint a Hunyad vagy tordamegyei. Avagy tán 50-szer annyi adót fizet ugyanannyi jövedelem után?

Ha az ország sorsának intézésénél egy ilyefalvinak épen annyi joga van, mint 50 tordamegyeinek: gondolom, hogy helyén való azt kérdezni, vajon 50-szeres mértékben hordozza e a megfelelő terheket?

A tordamegyei 12 esztendeig tartozik katonaszámban lenni; vajon a bereczki 600 esztendeig eszi-e a profontot?

Mert ezt kivánná az arány!

Ezt nem mi kezdjük emlegetni, hanem emlegették már számosan; és valaki csak alkotmányunk hiányairól, viszszásságairól akar beszélni, — az erdélyi kis helyek képviselő — küldési jogát első sorban emlegeti.

Ő kegyelmök bizonyosan azt fogják vetni, hogy őseiktől örökölték ezen jogot; ne merje hát bántani senki! — Hanem ezzel az argumentummal még nem messze futunk. Hiszen a nemes ember is őseitől örökölte jobbágyait; mégis elvették tőle. *Pedig az a magán jog körébe tartozik.*

Hát az ország ügyeinek vezetése nem nemesi jus volt-e? Most bizony helyet kell engedni még a zidónak is; és ha a paraszt fiu alkalmasabbnak tanusitja magát, mint a sok százados grófok csemetéje, — amazt hivja meg a király koronája tanácsosának.

Itt ugyan semmire sem megyünk már a régi jussal!

Csupán eszélyességi és méltányossági szempontból lehetne még tartogatni ezen kis helyek képviselő-küldési jogát, ha t. i. oly bölcsen, nemesen és eredményesen gyakorolják a választást, hogy más választókerületek példányai lehetnek. Ha megvesztegetés közéjök be nem fér; ha valóban elv és meggyőződés után mennek; ha olyan férfiakra ruházzák bizalmokat, a kik alkalmasak a parliament kitünőségeivé válni. Akkor lehet mondani legalább, hogy: ime, ezt s ezt kevesen választották, de ő maga nagy és kitünő szolgálatokat tesz az országnak!

Ezen egyetlen egy szempontból lehetne pártolni még a kis városok és taxás helyek képviselő-választási jogának fenntartását.

De hátha ezen kis kerületek épen ellenkező eljárást követnének?

Ha talán azt tennék, hogy elvre, személyre nem tekintenének, hanem megnyitnák az árverezést, hogy ki ád többet érte? Ha ugy tekintenék a képviselő-választási jogot, mint a falu legelőjét, a melyen saját borját, ökrét igyekszik hizlalni mindenik? Ha minden apró — cseprő falu kolomposa a képviselőválasztás által akarná fölpénzezni magát három esztendőre? Ha megnyitnák házokat, szivöket a kupeczeknek, a kik kereskednek velök, mint a bordélyház-tulajdonos a kéjleányokkal? . . . . . Abban az esetben csak igyekezzenek kivenni részüket mentől busásabban ez alkalommal, mert ezt a fejős tehenet nem fogják fejhetni többé sem ők sem maradékaik.

Ha az egyenjoguság ellenök lesz; az elnézést pedig nem engedi mellettök szólani a megsértett szemérem, ugy elvesztik kiváltságokat, mint a hogy elveszett és el kell veszni minden középkori kivételességnek a mai államban.

Figyelmeztetésünket vegyék jól eszökbe; most mig nem késő. Dobják ki bizalmukból az alkuszokat; ne hallgassanak a kupeczek szavára: hanem emelkedjenek föl a meggyőződés szinvonaláig; válasszanak lelkesedéssel kitünő képviselőket az ország legjobb fiai közül; akkor azt lehet mondani róluk, a mit Sz. László királyról mond a történelem: hogy törvény szerint nem illette ugyan őt az uralkodás, mig Salamon életben volt; de nagy nemes lelkével, kitünő intézkedéseivel nemzetének nemcsak elnézésére, de örök tiszteletére tette méltóvá magát.

Figyelmeztetjük ujból is az illetőket, mig nem késő!

Brassó, 1872. máj. 18.

Az erdélyi románok politikája napról napra határozottabb és szerencsésebb alakulást vesz. Már azon körülmény, hogy mig a marosvásárhelyi mindent igérő baloldali gyülésen egyetlen ösmert nevü román sem vett részt, mig a szebeni értekezlet egészen a Deákpárt felé hajlott, — már ezen körülmény mutatja, hogy az erdélyrészi románok kibékültek a mostani államalakulással.

Aradon is a tekintélyesebb tagok ez értelemben nyilatkoztak; s csakis a Mócsonyi testvérek dúsgazdagságának, gazdagságuk következtében nyert befolyásuknak tulajdonitható, hogy ezen értelmes rész kisebbségben maradott.

Mocsonyi urék azonban csakis Arad vidékén hatalmasok; s ha az erdélyi románság más irányba fordul, ők Arad vidékével nem fogják megakadályozhatni ezek politikája sikerültét.

Az erdélyiek pedig már is messze haladtak az ellenkező irányban, mint legujabb események mutatják.

A szebeni értekezlet csak azért választott egy 15 tagu comitét, hogy az kérje föl az összes románság ügyeinek vezetésére a két érse-

---

TÁRCZA.

Fitzmoor kapitány vagy a hinduk lázadása.

(Angol történeti beszély.)

(Folytatás).

IV.

Az áruló.

Gopaul megparancsolta a szekerek mellett léptető csapat vezénylőjének a lehető leglassabban haladni. Ő ellenben gyorsitotta az előcsapat lépteit, hogy előnyt nyerjen. Mihelyt mintegy 500 lépésnyi távolság létezett közte és a főcsapat között, nyugodtabban légzett Gopaul s előresietve mintegy 10 perczre eltünt az erdő sürüjében; majd ismét megjelent Vilma palankinja mellett és nem is hagyta el többé azt.

Egy szük és fenketlen sárú uton haladva, hol a szekerek tengelyig sülyedtek le, hirtelen minden oldalról vad, egetverő orditás hallatszott. Az út két felén levő sürüből előrohantak a dacoiták s rendetlen tömegekben vetették magokat kardok és lándzsákkal fegyverkezve a kis csapatra. A harcz rövid volt, mert daczára egy vén irlandi tizedes bátorságának, a bennszülöttek elfutottak, s kinek futni nem volt ideje, arczczal a földre borult. Gopaul — a ravasz indus — az utolsó pillanatig hősileg védte a szállitmányt, mihelyt azonban biztositva látta a dacoiták győzelmét, elveté álarczát, s Vilma palankinját rohanta meg, ki már ekkor lóra veté magát. Gopaul egyik karjával átölelte a bájos leányt, mig a másikkal a kantárt rántotta ki kezeiből. Vilma elszörnyülködve ez ember vakmerőségén, hihetlen erővel lökte őt hátra és lovagostora ezüst gombjával arczulcsapá. De az — bár arcza azonnal vérbe borult — még jobban átölelte a leányt.

Megfizetsz te ezért szép angyalom. Nincs hatalom, mely kiragadja boldogságomat karjaimból. S te büszke apának még büszkébb leánya nem hagyod el sátoromat többé.

„Inkább meghalok — kiálta Vilma lángba borult arczczal segitség! segitség!“ E pillanatban a közeli bokor megmozdult és több egyén léptei voltak hallhatók. Még egy pillanat s Fitzmoor kapitány 20 sipoyval kilépett a sürüségből két lépésre Vilmától. A kapitány felvont pisztolyát Gopaul keblének irányzá, ki futásnak eredt, miközben Vilmát magával hurczolá.

„Ne lőjjetek!“ kiáltá Fitzmoor, attól félve, hogy egy roszul irányzott golyó a leánykát találhatná. — S ezzel a menekülő után futott, ki más menekülést nem látva szép terhét földre ejté s a sürüségben eltünt.

„Nem történt önnek baja?“ kérdé Fitzmoor remegő, elfogult hangon, melynek hallására Vilma szive mélyében megindult.

Nem kapitány; áldva legyen érte Isten és ön, ki épen a legválságosabb pillanatban jött segélyemre.

„Áldassék érte Isten szent neve!“ viszonzá ez látható örömmel vonásiban. Ezután, egy vénaltiszt és tiz sipoyt rendelt a még mindég remegő hölgy védelmére.

„Ti éltetekkel álltok e hölgyért jót, — mondá — 50 font sterling jutalom, ha sértetlen találom viszont, és golyó agyadba, ha legkisebb baj éri őt!“ Ezzel a megmaradt kis csapatot rendbe szedé, fegyverét feje felett megforgatá, miközben két éles kiáltást hallatott, mely a zajt felülmulta. — Narain-Bissumbhur ezalatt mintegy százfőnyi csapatát maga köré gyüjtve megrohanta Fitzmoort. Ugyan-e pillanatban jelent meg a kiséret utócsapata az ellenkező oldalon és derekasan tüzelt az utonállókra, kik bár két tüz közé szorulva, a kincs látásán feltüzelve eszeveszetten harczoltak. A harcz néhány pillanatig kétes volt. Daczára a kiállott félelemnek és a veszélynek, melynek folyton kitéve volt: nem fordithatá el szemeit Vilma e rémes harcztól. Tekintete Fitzmoort kereste s csakhamar fel is találta. A kapitány egy gyönyörü ménen ült, melyet épen akkor vett el a haramiák egyik főnökétől. E pillanatban szúrta keresztül Gopaul az altisztet, ki az utócsapatot vezényelte. Parancsnokuk elvesztésén megrémülve néhány pillanatig határozatlanul álltak a sipoy-k néhányan közülök pedig azonnal futásnak eredtek. Fitzmoor ezt látva mint sebzett oroszlány felorditott s felemelkedett kengyelében, miközben kardját böszülten forgatá feje fölött. Azután sarkantyuit mélyen a ló oldalába szoritva a haramiák közé rohant, s böszült tusa után áttörte magát az utócsapatig, hol egy lázadó katonát agyonlőtt, ki néhány lépésről őt lelőni megkisérté. A mint megállt, sebekkel terhelt paripája élettelenül rogyott össze; ez alkalmat használni akarván a dacoiták vadorditással rohantak reá, de a kapitány már ismét talpon állt. Néhány másod percz után már katonái közt volt. Ha a bennszülötteket egy európai tiszt vezérli, bátran tudnak harczolni. Most is a kapitány jelenléte elegendő volt arra, hogy ismét rendbe szedjék magokat. Lovat hoztak Fitzmoornak ismét.

„A kapitányra! előre a kapitányra!“ kiálták Narain és Gopaul, kik átlátták, hogy a harcz kimenetele Fitzmoor életétől függ. Hét—nyolcz bandita kapaszkodott lova serénye és zablájába. Vérrel boritva, villámokat szóró tekintettel sarkantyúzta az meg lovát, mely felágaskodott s azután magával hurczolva a zablába kapaszkodott rablókat, elvágtatott. A katonaság egyre fogyott; a rablók kétélü fegyverétől lesujtva, zuzott koponyákkal hulltak minden felé, — a következők kipótolák helyeiket, hogy hasonló sorban részesüljenek. — Fenséges volt e pillanatokban Fitzmoor alakja. Érezve Vilma tekintetét rajta nyugodni, bámulatos vitézséggel harczolt. — Egyszer már elveszettnek tartá őt a bájos leányka. — Lova derekára egy izmos indus ugrott fel, ki még balkezével torkát ragadta meg, jobbjával átszúrni igyekezett; ugyanekkor Narain-Bissumbur is feléje vágtatott, kardját magasra emelve, s már-már fejére hullatja a halálos csapást, midőn Vilma egy kebelrázó sikojt hallatva, lovát önkénytelen felé irányzá. Fitzmoor a vad lármán keresztül meghallá a hölgy si-

ket. Csak ha az érsekek visszautasitották volna e szerepet, abban az esetben szállott volna a választások vezetése ezen comitéra.

Ezen határozatnak megfelelőleg közelebbről nagy számu küldöttség jelent meg Siaguna érsek, mint a románok életben lévő egyetlen nemzeti elnök e előtt. Az agg főpásztor, kit a betegség még egyháza ügyeinek vezetésétől is elzárt egy idő óta, — erőt vett a testi fájdalmakon és készségesen kijelentette, hogy elfogadja a missiót, mert a románok ügyei roszul folytak mostanában.

A két érsek mostanig nem érintkezett egymással; most azonban Siaguna, az öregebb, és a szebeniek részéről ment tekintélyes küldöttség Balázsfaluára, fölszólitani az unitusok érsekét Váncsa János urat a közös cselekvésre.

Mint egy szebeni lapból értesülünk, a balázsfalvi érsek ur nemcsak kedvezőleg fogadta a küldöttséget; nemcsak megigérte készségesen közremüködését, hanem kilátást nyujtott arra is, hogy legközelebbről személyesen megy Szebenbe. Tehát a románok politikáját a két érsek fogja vezetni, a minek elhatározó jelentősége van!

Nem lesz tehát ezután ezen sokkal jobbra hivatott népfaj politikai kalandorok és kisszerü ambitiók labdája lenni; hanem halad egyetemesen, biztos irányban.

Hogy milyen irányban, arra nézve biztos kezesség a két érsek személyisége.

Váncsa János ur most is tagja az országos központi Deákkörnek. A tiszteletre méltó ősz Siaguna pedig kitünő bölcseségü államférfi, a ki európai szempontból tekinti nemzete sorsát. S ki ne látná be ezen magaslaton, hogy Magyarország állami megerősödése ép oly életérdek a román, mint a magyar nemzetiségnek?

Ha eddig a soktelé való beszédből ki nem találhattuk, mi hát a románok valódi óhajtása; most olyan vezetők állottak élökre, a kik elébb a hazafiság követelményeivel vetnek számot s csak annak keretén belül fogalmazzák nemzetiségi igényeiket.

Belügyi alakulásainkban most ez a legfontosabb és legörvendetesebb esemény.

Apróság.

Valamely háromszéki érzékeny lélek a miatt csattan fel a „Kelet“ 111-ik számában lapunk ellen, hogy miért emlitettük meg, hol és mikor fog a baloldali jelölt Bakcsi Ferencz, programmot mondani.

Igazán nagy sérelem!

A „Pesti Napló,“ „Reform,“ „Pesther Lloyd,“ tisztán Deákpárti lapok ugyancsak figyelemmel kisérik a baloldal mozgalmát; épugy a baloldaliak a Deákpártét: hanem a „Nemerétől“ azt kivánja valamely Deákpárti olvasója, hogy meg ne merje emliteni, miszerint Háromszéken baloldali jolölt is van.

Ha baloldali előfizetőnk hasonló kivánsággal áll elő, — akkor könnyü lesz a dolgunk, mert tiszta papirt küldhetünk ő kegyelmöknek.

A „Nemere“ irányát azonban nem az efféle kiváltságos lelkek határozzák meg. A mi figyelemre méltó történik, azt feljegyezzük; a mi helytelen és czéltalan, azt kellőleg megrójuk.

Ha Bakcsi ur olyan tanokat fog hirdetni, a melyek veszélyesek vagy czéltévesztők közéletünk-re nézve, tessék elhinni, hogy részünkről kiméletben nem részesül. Épen azért azonban, mert tudnunk kell mit hirdet, — nem szabad szemet hunyni müködése előtt.

Azért is apprehandal ezen érzékeny lélek, hogy mért irtuk, miszerint Székely Gergely egy nagyobb ebédet ad Sepsi-Szt.-Györgyön. Azt hisszük, hogy ezzel semmit sem vontunk le Székely Gergely érdemeiből. Különben nekünk ugyan semmi közünk az ebéddel; csakis azért emlitettük meg, mert épen Székely Gergelynek egy párthive figyelmeztetett arra azon hozzáadással, hogy akkor fog nevezett ur programmot mondani.

Az ebéd is megtörtént, a programm-mondás is. A „Nemere“ elég jelentékeny eseménynek tartotta arra, hogy felemlitse. Az ebédadást utóbb Veres Györgynek tulajdonitották. Nos hát ő mért nem tiltakozik ellene? Hiszen ha Háromszéken szégyen ebédet adni, Veresnek csak olyan szégyen mint Székelynek.

Meg kellett emlitenünk ezen csekélységeket annak feltüntetésére, hogy az élhetetlen buzgolkodás milyen sületlenségekben lyukad ki.

A „Nemere“ feltétlen hive mostani viszonyaink közt a közjogi kiegyezésnek. Ennek nem csak jelét adta, hanem szolgálni is tudott ez ügynek. Ebből azonban nem következik, hogy akármely henczegő bikficz sületlenségei előtt kalapot emeljen.

Különben meg is vagyunk győződve, hogy Háromszék tekintélyes Deákpártjában nincs egy második, a ki efélékért aprehendált volna.

---

koltását, erő és bátorság szállta meg ujonnan, nyergében hátra fordult, — miközben a hindut lováról leemelte és ellenállhatlan erővel sujtá a földre. E perczben vágott fejére Narain, mely vágás szerencsére a kezén lecsúszott. Fitzmoor egy kardcsapással felelt, mely a rablóvezért sulyosan megsebzette. A hinduk átalában igen ügyes és bátor lovasok, e mellett Narain azon előnnyel is birt, hogy pihent lova és jobb fegyverzete volt mint a kapitánynak. De az most ellenállhatatlan volt. Dühe hihetlen erőt kölcsönzött neki, s bár a dacoiták minden oldalról kétségbeesetten törtek reá, előnyomult a vezérig s kardját markolatig dőfé annak undok szivébe. Narain lova nyakára hanyatlott, mely a holttestet magával hurczolá mig le nem rázta azt. —

(Folytatása következik.)

A baloldal gyülése Maros-vásárhelyt.

E hó 12-ikén tartatott meg az erdélyi baloldal gyülése M.-Vásárhelyt. A gyülésről még eddig csak távirati tudósitások vannak. Ezekből azonban a tünik ki, hogy a gyülés nem folyhatott le zavar nélkül. A május 11-iki előértekezleten Tisza László határozati javaslatot terjesztett elő, melyben felhivja a románokat az actióba lépésre, kijelentvén, hogy az ellenzék kész az ország integritását tisztelő nemzetiségi jelölteket a választásoknál a jobboldal ellenében támogatni. A gyülés folyamáról jobboldali lapok következőleg irnak:

A szabad ég alatt tartott népes baloldali értekezletbe, midőn Tisza László a kilenczes bizottság eljárásáról jelentést tett, nagy nép tömeg (mintegy ezer székely) élükön Berzenczey Lászlóval, bemenni akarván, Tisza László meghivottjai tiltakoztak. Erre előbb szóváltás, majd kövekkel hajigálás következett. Három ember megsebesült. Egy század katonaság közbelépett, minek folytán komolyabb baj nélkül a rend helyreállott s a gyülés csendesen folyt le. A pesti országos értekezlet határozata elfogadtatott s végrehajtó bizottság választatott.

Baloldali lapok a gyülésről igy irnak:

E hó 12-ikén pár ezer küldött volt a gyülésen jelen. Tisza határozati javaslata egyhangulag elfogadtatott, melyben a többi közt óhajtja, hogy a románok a passivitásból kilépjenek. A gyülést a kormánypárt zavarni akarta. Hivatalos egyének 3 száz embert lepálinkáztak. Jenei Dénes aljásásbiró, Tökés szolgabiró és Berzenczey azután a gyülésre vezették a részegeket és a kapu megrohanására lázitották őket, mire ezek kövekkel, botokkal támadást intéztek a kapura. Bánffy Dezső rendező elvtársunk behozván a gyülés terembe a hirt a támadásról, Tissza higgadtságra, helyben maradásra inté az értekezlet tagjait. A jelenvolt kormánybiztos a rend helyreállitását igérte, ezalatt azonban Bánffy a támadást visszaverte. A lázadók megszaladtak.

Berzenczey csufosan menekült a városból. Nagy Dénes lázadó a laktanyán kardlapot kapott. A csőcselék szétugrasztatott. A katonabiztos sorkatonaságot állitatott fel. Több lázadó sebesült, — halott nincs. A gyülés nyugodtan folyt tovább. Tisza Kálmánnak bizalmi szavazat küldetett kitartásáért. Ghyczynek köszönet maradásáért. A pártfegyelem példásan sikerteljes. A baloldal nevében Bánffy Dezső keresetet inditott a tett inditói ellen. Tanukihallgatások folynak. A kormánybiztos és ügyész erélyesen nyomoznak.

Mozgalmak a románok körében.

A szebeni értekezletet és annak eredményét már emlitettük. Ezen kivül még a gyulafehérvári románok is tartottak értekezletet e hó elején, ezen azonban végleges megállapodásra még nem jutottak. Axentie és Mezei innen a szebeni gyülésre küldettek. A szükebb körű gyulafejérvári értekezleten azon vélemény is ventiláltatott, vajjon nem lenne-e jobb a közelgő választásoknál az ellenzéket támogatni? Azonban „Axentienak inditványa folytán az határoztatott, hogy a románok a jobboldalhoz csatlakoznak. Axentie nyiltan kimondotta, hogy ha őt megválasztanák, mindenesetre a jobboldallal haladna, mert, ámbár a Deákpárt a nemzetiségekre nincs kellő tekintettel, de ha a baloldal jönne kormányra, ugy az országban minden felfordulna.“

Aradon f. hó 10-én tartatott meg a román értekezlet Deáseanu elnöklete alatt. Lehettek vagy 300-an A hozott határozatok egy Mocsonyi Babesiu-féle előzetes szükebb értekezlet megállapodása alapján keletkeztek, de ezek némely pontjai, különösen az 1867. VII-ik czikkre valamint az Erdélyre vonatkozó pontok, a jelen volt legtekintélyesebb szónokok: Hodosiu, Román S., Román M., Stanescu, Bogdán V. s mások által erélyesen megtámadtattak, de a Mocsonyi-Babesiu fractió által leszavaztatván, Hodosiu és társai (Román S. kivéve) a gyülést odahagyták és indignálodva eltávoztak.

A pontok a következők:

1. Az országban minden hasonirányu nemzetiséggel való solidaritás.

2. A nemzetiségi kérdés megoldása az ország politikai területének határai közt.

3. Anélkül, hogy az erdélyi románok nagy értekezletének elébe vágna, tartja magát a nemzeti clubb által 1868-ben kifejtett határozati javaslatához. Ha azonban az erdélyi románok aktivitásra határoznák el magukat, kötelesek legyenek, mind nemzeti kepviselőket választani.

4. Miután az 1867-ki XII-kik t. c. akadályozza a magyarokat abban, hogy a nemzetiségeknek a jogegyenlőséget: megadják e t. c. minden lehető törvényes eszközökkel ostromlandó.

5. A választási jog kiszélesbitése, különösen Erdélyre nézve is.

6. Közoktatási intézmények.

7. Nemzetgazdászati haladás.

8. A román nemzeti párt pártolni fogja a horvát nemzeti párt törekvéseit, a mennyiben az nem akar elszakadni sz.-István koronájától.

9. A virilis szavazatok ellen fog harczolni — a demokratia és szabadelvüség mellett.

Vidék.

Sepsi-Szent-György, 1872. május 10-én.

E lap 35-dik számában emlitett hangverseny, a sepsi-szt.-györgyi reformatus tanoda javára jelen hó 9-én esti fél 9 órától fél 11-ig, szépszámu és választékos közönség részvéte mellett folyt le mind anyagi mind erkölcsi tekintetben elég kedvező eredménynyel.

A javalmazott tanoda mintegy 50 főből álló müénekes növendékein kivül az előadott énekdarabokban közremüködtek, városunk szépei közül: Bogdán Andrásné, Potofszki Józsefné, Antalfi Lajosné, Solymosi Lajosné urhölgyek, — továbbá Patriky Kalliope, Ilnicky Eliza, Gyárfás Gizella kiasasszonyok.

A férfiak közül: Benedek Samuel községi tanitó, a ref. tanodai énekkar szorgalmas vezetője mint hangverseny rendező; Zajzon Farkas bodoki ref. lelkész, Solymosi Lajos, Was Lajos, Lénárt József, László Lukács, Barabás Antal tanodai tanitók; Nagy Kálmán, Nagy István, Zsigmond Gyula városközségi tanitók; Antalfi Elek rajztanitó, Barabás József jeles miveltségü fiatal iparos.

Zongorán játszottak: Loiskandl Karolina számtanácsosné Bécsből és Bruszt Vilma kisasszony törvényszéki biró Bruszt Ignácz urnak — fiatal korához képest — kitünő zongora képzettségü leánya.

A „hegedü kettőst“ Normából Solymosi Lajosné és 4-dik közép osztályos tanuló Demeter Samu, zágoni ref. lelkész tiszt. Demeter Samuel ur szépreményü növendék fia adták elő, Solymosi Lajos rajztanár ur gitár kisérete mellett.

A magándalt Ernániból Solymosi Lajosné énekelte, eléggé nem sajnáható rekedtsége mellett is, megható szépséggel.

Szavaltak: Lénárt József és László Lukács tanodai tanitó urak; az első a Koldusnőt Szász Károlytól, — utóbbi Poe hollóját ugyan Szász Károlytól.

A müsorozatot bezáró harczi dalnál a zenekiséretet, melyben 5 barna zenész is közremüködött, — a jótékony czél iránti buzgalomból, díjtalanul vezette Pursch János ur, a helybeli barna zenészek derék karmestere.

A müködő személyzet az előadott darabokbani készültségével a megjelent közönség iránti tiszteletének adott kifejezést. S ezt méltányolta a szépszámu hallgatóság is; mert csak innen kimagyarázható azon jelenség, hogy a terembeni nagy hőség s a hosszadalmas

müsorozat daczára, nemcsak minden egyes darab élénk köztetszéssel fogadtatott, de sőt némely részletek mint például a nő és férfikar által gyönyörüen énekelt „Érted élünk halunk hazánk“ továbbá Solymosiné szép magán éneke és végre Wocelka Ede — marosvásárhelyi componista elragadó szépségü (leginkább a székely emberre nézt) harczi dala „Föl a harczra, föl ha szükség székelyek. Hogy hazánk ellenségei veszszenek“ ismétlésben részesültek a publicum lelkesült kivánatára.

Közvárakozást kielégitő és rendező Benedek Samuel ur jóizlését tanusitó volt a hallgatóságot befogadó diszterem berendezése is, különösön az ez alkalomra felállittatott szinpadnak zöld lombokkal és szönyegekkeli csinos feldiszitése.

Biztos tudomásom szerint a pénzeredmény következő volt.

Összes bevétel	246 frt.	20 kr.
Kiadás	59 „	3 „
Tiszta jövedelem	187 „	17 „

Felül fizettek:

Helybeli birtokos t. Bogdán András ur	2 frt.
Törvényszéki biró m. Bruszt Ignácz ur	1 „
Szolgabiró tek. Tompa Miklós ur .	1 „
Vidékről t. Joos Elek ur	1 „

Remélhető, hogy a tek. városi elöljáróság is a jótékony czél iránti tekintetből visszafogja engedni azon 10 forintot, mit a hallgató terem díjában elölegesen lekellett fizetni. — Szemtanu.

Román lapszemle.

„Gazetta Tr.“ 34-ik sz. máj. 11-én. Hamlet ismét megszólalt „Erdély német ország“ föliratu czikkben — Publiu ur személyében.

Europa, különösen az osztrák-magyar állam helyzete nagyon bonyolult. A létfenntartási s fajküzdelem fokozódik, de az erre alkalmazott gyalázatos fegyver inkább illenék a mult századok erőszakos korszakába!

Osztrák-magyarország jövőjét a teuton elem fenyegeti — elvakitva a Rajnai győzelemtől. Publiu ur ezt föl sem venné, ha a német törekvés — természetes határai közt — csak a német tartományokat akarná egy *kalap alatt egyesitni*, de a *német törekvés*: kelet minden népeinek elnyelése s nemetesitésére irányul. Kárhozatos e törekvés, e gyalázat az emberiségre, s bün az osztrák állam ellen! A legszomorubb pedig az: hogy maga a trón sem látja az Ausztria ellen ásott vermeket s e birodalom sorsának vezetése — ép a providentialis Wilhelm hü szolgáira van bizva!

Első sorban a magyarok és románok vannak fenyegetve. Ezek pedig nemcsak azért nem állhatnak ellent az árnak, mert számuk csekély, hanem azért is, mert egymás közt is halálos küzdelemben élnek s élni fognak mindaddig: mig a magyarok magyarositási törekvésüket fejökből ki nem vetik s baráti jobbot nem nyujtanak a románoknak!

Biztosan állithatom: nemsoká eljő az idő — mikor már késő leend — hogy a magyarok kérni fogják a románok segitségét a germanismus, illetőleg a slavismus ellen! De ők most azt hiszik, hogy a német által alkotott viszonyaik és szövetségük rájok nézve előnyösök. Pedig a német barátság csak addig tart, mig a többi nemzeteket felolvaszthatja s nem soká rajtok a sor, ki nem hiszi olvassa meg a Bismarck közlönyeit, különösen a „Deutsche Zeitung“ május 8-ikiszámát, mely a többek közt nyiltan hirdeti, hogy: Erdély német föld!

Nekünk románoknak tiltakoznunk kell egy ilyen zsidó-német szemtelenség ellen vagy mikép kellene még neveznünk e vakmerő arczátlanságot? Hallod-e román?! Erdély, a romanismus bölcsője, őseid oly sok dicső emlékeinek szószólója: — német tartomány! Az egész világ előtt tiltakozunk s kinyilatkoztatjuk: hogy Erdély román haza s annak határai Magyarországban nem végződnek a kárpátoknál, hanem kiterjednek a Tisza völgyeire.

Végre P. ur azt hiszi: hogy a védelem csak egy őszinte szövetség által remélhető.

Berzenczei László ur köztudomásulag ellenkezésbe jött Tisza Lászlóval a marosvásárhelyi baloldali gyülésen. Mint a lapokból látható, ezen ellenkezés eredménye volt a gyülés alatt kifejlődött verekedés. Mi nem lehetünk abban a helyzetben, főleg a tények részletes ösmerete nélkül, hogy ily jelentékeny multu egyének közt biróul toljuk föl magunkat. Az a közvélemény teendője.

Midőn azonban az egyik fél, Berzenczei ur, városunkban mulatván, lapunkat fölkérte „Nemerefuvat“ czim alatt megkezdett nyilatkozata melléklésére: az ellen semmi kifogást nem tehettünk; nem is volt okunk tenni.

A mostani számunkhoz mellékelt „Nemerefuvat“ mindenesetre érdekes történelmi tényekkel foglalkozik.

Vegyes.

(A király veszélyben.) Midőn a király e hó 4-ikén nyitott kocsin egy szárnysegéddel Sshönhrunnba ment, a sechshauseni vámnál nagy veszélynek volt kitéve. A kocsik mind kisérték, csak egy Anninger nevü zabkereskedő üres kocsija nem vette észre a királyt és épen az uton akart átmenni, midőn a király kocsija jött; leeresztett gyeplővel hajtott és csak abban a pillanatban huzta meg a gyeplőt, midőn a kocsi rudja, már a király jobb karját surolta és a királyt a kocsiba nyomta. A király azonban hirtelen megfordult, kezével a rudat fején át visszafelé tolta és azonnal tovább hajtatott. A király Schönbrünnba érvén, azonnal az udvari orvossal értekezett, de a surlódás oly annyira csekély, hogy nem is került gyógykezelés alá. Anninger a rendőrséghez vitetett, de csakhamar szabad lábra állittatott.

(Az uj koronaőrnek:) gr. Festetich Györgynek e hó 14-dikén adták át ünnepélyesen a korona-kulcsokat. Az ünnepély a királyi palotában folyt le, és sok főur s a két főváros elöljárói jelentek meg. Miután a fölavatással megbizott miniszterelnök is megérkezett gróf Károlyi György és Vay Miklós báró koronaőröket fölszólitotta, kogy őt azon terem előcsarnokába kisérjék, melyben a korona őriztetik. Felnyitatván az ezen előcsarnokot a koronateremmel összekötő vasajtó a lezárt szekrény, mely a koronát és királyi jelvényeket tartalmazza, Károlyi György gr. és Vay Miklós b. vezetése alatt hat koronaőr katona által áthozatott s e czélra készen állott asztalra helyezték s felnyitották. Ez alatt a vasajtók ismét bezárattak. Erre a miniszterelnök az uj koronaőr kinevezési okmányt olvasta fel, mire öt hivatalába bevezette. A miniszterelnök felszólitására most gr. Festetich György koronaőr gr. Károlyi Györgytől átvette a kulcsokat a szekrényt ismét elzárván a zárt saját pecsétjével látta el. Igy folyt le a ritka ünnepély.

(Kossuth legujabb nyilatkozata.) A „Republique Française“ május 4-dikéről kelt következő turini levelet közöl: *Tegnap este hosszabban társalogtam Kossuthtal* és beszélgetésünk természetesen leginkább magyar ügyek körül forgott. A hires hazafi jól beszél francziául, de vontatottan és fontolgatva, mintha minden szó értelmét meglatolgatni akarná. „Még mindig számüzve vagyok, — szólt hozzám, — de mégis azt hiszem, hogy az osrtrák (?!) kormány nem nyugtalanitana, ha hazámba visszatérnék. Megmásithatlan eltökélésem azonban, hogy ne lépjek addig magyar földre, mig ott a Lothringen-ház uralkodik. Higyje el különben, hogy a mint köztársasági érzelmü vagyok, hazámat sokkal jobban szeretem, semhogy boldogságát személyes nézeteimen felül ne helyezzem —?

Mindenekelőtt azt kivánom, hogy Magyarország független legyen s bármilyen lenne is a kormányforma, melyet felszabadulása napján választana, sietnék visszatérni, meg levén győződve, hogy, ha Magyarország a monarchiát, választhatná, azt nemsokára fölcserélné a köztársasággal (?) mely egyedül valósithatja meg reményeit. Én egyébbiránt azok sorába tartozom, kik rendithetlenek, meg fogok halni valószinüleg anélkül, hogy hazámat szabadnak lássam, de azon vigaszszal fogok meghalni, hogy hazám romlásán, megmentésének ürügye alatt nem müködtem közre és a fölszabaditás ürügye alatt nem vettem részt oly munkában, mely Magyarországot csak kitüzött czéljától távolitotta el.“ — Szelid őrjöngés.

(Kiket ajánl a „Zasztava“ képviselőkül?) Az ujvidéki szerb. „Zasztava“ a választási mozgalmakkal foglalkozik, s minden áron a szerb „nemzeti párthoz“ tartozó jelöltek megválasztását ajánlja: Jobboldalit a világ minden kincséért ne válaszszanak, mert a mai jobboldal az osztrák németek barátja.

(Helyreigazitás.) Lapunk mult számának vegyes rovatában „combinatiók“ czim alatt az Ellenőr után átvett tudósitásra vonatkozólag a „B. K.,“ mai száma következő nyilatkozatot teszen: „Biztos forrásból vett értesülésünk szerint, az „Ellenőr“ tegnapelőtti, vasárnapi számában foglalt azon közlemény, mintha Zeyk Károly belügyminiszteri államtitkár ez állásától közelebb felmentetnék, s helyébe Mikó Mihály, marosszéki főkirálybiró neveztetnék ki, ugy az ezzel kapcsolatba hozott némely erdélyi főispáni változásokra vonatkozó hir, teljesen alaptalan.“

(A nagyszebeni szabólegények) a szabók czéhmesteréhez beadott irásbeli nyilatkozatuk értelmében beszüntetni készülnek a munkát, ha mestereik 20%-kal magasabb munkabért nem fizetnek.

(Kecsegtető számitás.) Gyulafehérvárott a nagy lőporraktár mellett, melyben mindig több ezer mázsa lőpor őriztetik, alig 50—100 lépésnyi távolban a katonai kincstár számára nagy istállókat épitenek. Ez istállókban természetesen nagy mennyiségü széna és szalma lesz felhalmozva, s mivel a „Herm. Ztg.“ levelezőjének számitása szerint az egész monarchiában nincs egyetlen katonai istálló, mely átlag 10 év lefolyása alatt le nem égett volna, tüzvész esetén pedig a szomszédos lőporraktár csak valóságos csuda által volna megmenthető: azt a kecsegtető sorsot jósolja a jó gyulafehérváriaknak, hogy életök perczei meg vannak számlálva s hogy 10 év lefolyása alatt az egész várossal egyetemben légberepülnek.

(Udvarhelyszékről) tudósitnak, hogy a középponti választmány május 2-án tartotta gyülését, melyben a választók összeirására 20 három - három tagból álló bizottság küldetett ki. A jobboldal tisztában van magával a székben. Több mint valószinü, hogy Török Albert és id. Bethlen János gróf volt követek ismét megválasztatnak. —

(Székely-Udvarhely) sz. k. város képviselőjéül dr. Jenei Victor az év. ref. collegium igazgató-tanára van felléptetve, ki programmjában megigérte, hogy a katholikus egyház vagyonának az egyház kezében való maradását, az autonomiát a placetum eltörlését stb. sürgetni fogja.

(A horvát nemzeti párt) tagjai egy együttes nyilatkozatot adtak ki, melyben tagadják, hogy ama panszláv törekvésekről gyanusitó emlékiratok valaha létezetek volna, s hogy ők azoknak részesei volnának. E nyilatkozattal azonban tényeik ellenkeznek, mert az izgatásokat Horvátországban még mind folytatják, miért a választások alkalmából Vakanovics egy rendeletet adott ki, mely szerint oly helyekre, hol a választási elnök kivánja, az izgatások megakadályozása végett katonaság fog küldetni.

(A világkiállitási) magyar orsz. bizottmány végrehajtó bizottsága az iparosokat ismételve figyelmezteti a bejelentési határidőre, mely ez évi junius 1-jén telik le. Ajánljuk e körülményt mi is iparosaink figyelmébe, annyival inkább, mert ha a kiállitási tér megszoritása szükségesnek mutatkoznék, a bejelentés elsőbbsége döntőleg fogna hatni az egyes bejelentő, vagy az egyes vidéki bizottságok által igényelt térmennyiség javára.

(Az erdélyi gazdák) 1871, okt. 5. 6. 7. 8-án M.-Vásárhelyt tartott első vándorgyülésének jegyzőkönyvét megkaptuk. E csinosan kiállitott füzet 130 lapra terjed, s egész kimeritően hozza a gyülés tárgyait, melyek a gazdáknak érdekes tanulságul szolgálhatnak; az erdélyi gazd. egyesület pedig elismerést érdemel, hogy ily terjedelmes füzetben ismerteti müködését.

(Az árviz károsult vidékek érdekében) a mai hiv. lap a következő kir. kéziratot közli:

„A közmunka és közlekedési miniszterium jelen előterjesztését, a kormány eddigi eljárását illetőleg, helyeslőleg tudomásul veszem, s továbbra oda utasitom, hogy az általa jelentésében jelzett módon a társulati munkálatok megkezdésére szükséges összegek mielőbbi folyóvá tételéről gondoskodjék, a Temesnek hajózható folyóvá tételére szükséges intézkedéseket eszközölje és a belvizek lecsapolására vonatkozólag mielőbb törvényjavaslatot terjesszen fel.

Kelt Budán, 1872, évi május hó 11-én.

Ferencz József, s. k.

(A közmunka és közlekedési miniszternek) a legfelsőbb királyi kéziratban is emlitett előterjesztését a mai hivatalos lap egész terjedelmében közzé teszi. Lapunk szük kerete nem engedi annak közlését.

(Népiskolák Németországban.) Az „Erl. Prot.“ közlöny szerint Németországban kerek számban 60,000 népiskola van, melyekben 6 millió gyermek tanul. Minden 1000 emberre körül-belól 150 iskolás gyermek esik. Ez átlagos számot meghaladja Braunschweig, Szászország, Oldenberg és Thüringia; ott 100 lakósra 175 tanuló esik: ellenben Meklenburgban 100 lakósra 120; Bajorországoan 106. Van ezenfelül Németországban 123 gymnasium, 423 reáltanoda és magasb polgári tanoda. Ez intézetekben a tanulók száma összesen 177,378 Van továbbá Németországban 20 egyetem, 1624 tanárral 15,757 tanulóval. Müegyetem van 10; 660 tanárral és 4428 tanulóval. — Hát nálunk? „Infandum . . . jubes, renovare dolorem! Idei évkönyvünk szerint minden 1000 lélekre összesen nép- és felsőbb iskolákban kevesebb jut 106 tanulónál.

Szinház.

Csötörtökön 1872. május 23-án Jáni János jutalmául adatik: „A népszabadság hőse Mirabeau Gábor ifju kora.“ Történeti szinmü 4 felvonásban.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: **Orbán Ferencz.**

Brassai áru-tőzsde május 17.

	frt.	frt
Buza, tiszta 64 kupás köble	11.—	11.60ig
„ „ „ elegy	7.30	7.80 „
Rozs erdélyi	6.80	7.20 „
„ romaniai	5.40	6.— „
Kukuricza	5.60	5.90 „
Árpa	4.60	5.80 „
Zab, fekete	3.40	3.60 „
„ fehér	3.40	3.65 „
Haricska	5.40	—.— „
Lenmag	11.—	—.— „
Borsó fehér	11.50	—.— „
„ fekete	5.20	—.— „
Lencse	11.50	—.— „
Fuszujka	9.40	—.— „
Kendermag	6.40	6.60 „
Mák	3.90	4.— „
Dió	5.80	6.— „
Szilva, aszalt	12.—	—.— „
Köles	5.20	—.— „
Pityóka, sárga	2.80	3.20 „
„ kék	3.—	3.40 „

Kásák.

Gyöngykása mása	12.—	22.— „
Árpakása „	10.20	13.50 „
Sárga kása „	9.80	10.— „

Lisztek.

Zsemlekása	15.40	—.— „
Montliszt 00	15.70	—.— „
„ 0	14.70	—.— „
„ 1	13.70	—.— „
„ 2	12.70	—.— „
„ 3	11.70	—.— „
„ 4	10.70	—.— „
„ 5	9.70	—.— „
Kukuriczaliszt	6.20	—.— „
Haricskaliszt	6.—	—.— „
Korpa	2.60	—.— „
Szalona ó	—.—	—.— „
„ uj	38.—	40.— „
„ paprikás	44.—	46.— „
„ füstölt	44.—	46.— „
Sonka csont nélkül	46.—	48.— „
„ csontos	43.—	44.— „
Szalámi	66.—	68.— „

	frt.	frt.
Turó ó vedre	3.20	—.—ig
„ uj	3.60	4.— „
Sajt	2.40	—.— „
Orda	2.30	—.— „
Kaskavál oka	—.75	—.90 „
Sóstej dézsája 16—17 okás	—.—	—.— „
Vaj olvasztott teh. kup.	1.50	1.60 „
„ juh „	1.20	—.— „
Hájzsir kup.	1.10	1.15 „
Lenmagolaj kup.	1.—	—.— „
Lábzsir „	—.86	—.— „
Tej, bivalj „	—.16	—.18 „
„ tehén „	—. 9	—.— „
Gyapju czurkán okája	85.90	—.— „
„ „ fehér	—.90	—.— „
„ „ szürke	—.60	—.70 „
„ „ vör. fek.	—.85	—.90 „
„ sztógos fehér	—.75	—.80 „
„ „ szürke	—.65	—.— „
„ bárány mezőségi	1.10	1.15 „
„ „ havasi	1.25	1.30 „
„ „ fekete	1.20	—.— „
„ „ szürkés	1.—	—.— „
„ czigája, fehér	1.40	1.55 „
„ „ natur vörös	1.50	1.60 „
„ „ tépett fehér	1.—	1.10 „
„ kalapos mezőségi	1.05	1.10 „
„ „ havasi	2.—	2.10 „
Kecskeször, fehér	—.55	—.60 „
„ szürke	—.45	—.50 „
Marhaszőr	—.30	—.40 „

Nyersbőrök.

Ökörbör párja	30.—	36.— „
Tehén „	24.—	28.— „
Juh „	2.—	2.60 „
Berbécs „	2.80	3.40 „
„ czigája, párja	3.40	4.30 „
Kecske és czáp párja	2.60	5.40 „
Gidó bör	2.—	2.30 „

Brassai készitméuyek.

Posztó, szederjes $^8/_4$	1.80	2.20ig
„ „ $^6/_4$	1.60	1.70 „
„ mellértes $^8/_4$	2.—	2.10 „
„ szürke szederjesssel	2.—	2.10 „
„ szederjes veressel	1.80	2.10 „
„ szürke	1.60	1.80 „
„ buzavirágkék $^8/_4$	1.80	2.— „
„ kék $^6/_4$	1.50	1.60 „
„ 3pecsétes szed. $^8/_4$	3.	3.20 „
„ „ „ $^6/_4$	1.90	2.40 „
„ vörös mellértes $^8/_4$	3.—	3.20 „
„ „ „ szürke	3.—	3.10 „
„ natur-vörös	1.80	2.10 „
Abaposztók Nr. 1	—.60	—.— „
„ „ 2	—.64	—.— „
„ „ 3	—.70	—.— „
„ „ 4	—.80	—.— „
keresztényfalvi	35—36 kr.	
rozsnyói	34—36 „	
bráni	42—44 „	
Moldon	54—66 „	
Szederjes kék flanel	54—80 „	
„ mellértes szürke	54—70 „	
„ vörösmellértes	54—76 „	
„ kék csíkos	54—75 „	
„ fehér	48—75 „	
„ rozsnyói fehér	46—48 „	
„ „ kék	46—48 „	
„ „ csíkos	50 „	
„ „ vörösmell.	48—50 „	
„ „ szürkekékkel	48 „	
Halinaposztó fehér	32—34 „	
„ fekete	34—35 „	
„ nat. kávészin	36—38 „	
„ fest. „	34—35	
„ szürke	28 „	
Babavári fehér	60—62 „	
„ sötétszürke	62—64 „	
„ fekete	65 „	
„ kávészin	64—68 „	
„ világos szürke	48—52 „	
Csuklya, kötése	—.—	30.—ig

Csergék.

tarka, dar. Nr.	3	4	5	6
frt.	4.—	5.60	7.50	10.—
fehér „ Nr.	3	4	5	6
frt.	5.60	7.—	9.—	11.50
szürke „ Nr.	3	4	5	6
frt.	4.—	5.50	7.—	10.—
egyszerű fehér drb. Nr.	3	4	5	
frt.	—.	.	.	
„ szürke drb. Nr.	3	4	5	
frt.	—.—	.	.	

Gyapju pokrócz	1.40	5.60ig
Ord. „	—.90	1.30 „
Bánáti „	—.80	1.10 „
Szöttes kék vörössel $^7/_8$ singe	19—20 kr.	
„ közepes	17—18 „	
„ forgácsos $^8/_4$	34—36 „	

Alsó rekli Nr.	0	1	2	3
dczt. frt.	32.—	35.—	44.—	50.—

Gyermekharisnya Nr.	1	2	3	4	5
dczt. frt.	3.—	3.40	4.—	5.—	6.50

Női harisnya kics. dczt.	frt.	12.—
„ „ nagy „	„	13.50
Férfi „ „	„	7.—
„ „ ord. „	„	4.—

Kötélverő munkák.

Szebeni nagy 1000 csomó	frt.	55.—
„ kicsiny „	„	50.—
Hámistrang hosszu 1000 drb.	„	100.—
„ kurta „ „	„	70.—
Kötőfék dufla „ „	„	130.—
„ egyszerü „ „	„	75.—
Hosszu kötél okája	„	—.60
Kulacs 3 kupás	„	—.85
„ 2 „	„	—.55
„ 1½ „	„	—.50
„ 1 „	„	—.30
„ ½ „	„	—.24
„ ¼ „	„	—.16
„ ónas darabja 40 kr. fennebb.		
„ felszerelve darabja 20 kr. fennebb.		

Hordócsap tiszafa 100 db.	frt.	8.—	9.—ig
„ szilvafa „	„	7.—	7.50 „
„ fehér ónas „	„	9.—	12.50 „

Kalapok:

Kossuth Nr.	1	2	3	
frt.	1.40	1 20	1.10	
Klapka Nr.	1	2	3	4
frt.	1.70	1.33	—.—	—.—

vidéki 20 kr. alább.

„ bojtos Nr.	4	5	6	
frt.	1.40	1.—	80 kr.	
borzas tetejü Nr.	1	2	3	
frt.	1.60	1.50	1.40	

kerületi 20 kr olcsóbb.

Moldovai magyar hosszu dar.	1	frt.
„ félmagas	„	90 kr.
Szesz 34—36 fokos	—	19 kr.
Fotogen I. mázsa	13.50	—.—ig
„ II. „	13.—	—.— „
Ligroin „	17.—	18.— „
Repczeolaj „	35.—	36.— „
Firnisz „	40.—	—.— „
Eczet vedre	—.48	
„ szesz 64%	—.80	
Viasz mázsa	92.—	95.— „
Méz „	80.—	—.— „
Gubics „	7.40	—.— „
Szkumpia „	6.70	7.50 „
Szattyán „	75.—	80.— „
Kordován kötés	36.—	40.— „
Hamuzsir	15.—	16.50 „
Sóshal, pozsár, egy lóteher	64.—	65.— „
„ harcsa és viza „	95	—.— „
Kender mázsa	19.—	27.— „
Len köve	1.10	1.20 „
Tüzifa öle	8.50	10.50 „
Cserhaj mázsa	9.20	—.— „
Gyertya „	29.50	30.— „
„ takarék mázsa	32.—	—.— „
Szappan sárga „	23.—	24.— „
„ szurok „	20.—	—.— „
„ tarka „	20.—	—.— „
Fagyu juh olvaszt. „	26.—	27.— „
„ „ nyers „	18.—	19.— „
Marhahus fontja		20 kr
Disznóhus „		24 „
Berbécshus „		— „
Háj friss „		44—45 „
„ ó „		„

Piaczunkon elkölt kukoricza 4600 köböl, zab, tiszta buza és egyéb 1400. Több ezer köböl rozs és buzával ellátva.

30 5—0

A legmerészebb

REMÉNYEIMET FELÜLMULTA!

Az 1860-ki Rothschild-sorsjegyeknek február 1-én történt kisorsolása. Legujabb játéktervemből több, mint 130 részletiv sorozata kihuzatott. Miután lekötelezteem magamat a részletiv szövegében, a sorozattal huzott sorsjegyet 450 frttal visszavenni, ezennel felszólitást intézek legujabb combinatióm mindazon szerencsés tulajdonosaihoz, sziveskedjenek a részletleveleket az illető nyugtákkal vagy postai vevényekkel hozzám beküldeni, mely esetben az abban megirt 3 drb eredeti sorsjegyet ingyen ugy a maig befizetett összeget kamatjaival, s azonkivül még 100 forintot haszon gyanánt fogok kifizetni.

Ezen szerencsés eset által fölbátoritva, folytatom tehát a legujabb játéktervemet, és kérem a netáni megrendeléseket mennél hamarább hozzám juttatni, mert a sorsjegy folyton emelkedése miatt, én is kényszeritve leszek a kötjegy árát feljebb emelni.

Február 15-én lesz az 1870-iki magy. dij-kölcsönsorsjegyek huzása, kedvességük miatt a legujabb játék-tervembe e sorsjegyet is felvettem. Tiz forint, mint első részlet lefizetése után, kiki teljes tulajdonosa az ezen részletivekben megnevezett 4 sorsjegynek, és nem osztozik senkivel a nyereményben.

Ismert jelmondatom: „Csak Fortunánál található a szerencse“ most is fényesen bebizonyult.

Fischer M. L.

váltóház a „Fortunához“ Pesten, hatvani-utcza 16. szám.

Steiner Armin Fischer M. L. bankházának vezér-főügynöke.

Nyomatott Römer és Kamnernél.

Melléklet a „Nemere“ 40-ik számához.

Nyilt-tér.*)

NEMERE FUVAT.

Brassó, 1872. május 17-én.

1-ső fuvat Tisza Lászlóra.

Ne feledje ön május tizenkettődikét!

Történt pedig az Galaczon 1863-ban junius hó elején, midőn Cavour gróf elhalálozása után azon magyar menekültek, kik addig az olasz kormány védelmében részesültek — maga az olasz kormány által mint gyanusitott Garibaldiánok üldöztetének. Egyike ezen menekülteknek valék magam is, ki tizenegy évi számüzetésem után haza akartam térni s jelentém magam B. Beke, akkori galaczi osztrák consulnál, nem kérve kegyelmet, um Gnade oder Ungnade, — kegyelem vagy halálra adám fel magam.

Bécsbe vitetém, elzáratám, Ő felsége, kegyelmes asszonyunk, mai királynénk hosszasb betegségéből felgyogyulva érkezett vissza az osztrák fővárosba és ez uttal én kegyelmet nyertem.

De roszakaróim ezen legfelsőbb kegyelmet is rám nézve megmérgezték, midőn Klagenfurtba internáltatám.

Én a Kossuth hiv szolgája és ma is rendithetlen tisztelője — ugyan azon helyre vitetém, a hol Görgey tábornok már 49 — óta internálva volt.

Ha nem akaszthatjuk fel testileg, gondolták az okkori kormány élén álló elleneim: kivégezzük erkölcsileg; hogy számitásuk correct volt, megmutatta Maros-Vásárhelyt május 12-ike, a midőn kevésbé mult, hogy ön ki nem végeztetett engem testileg is.

Ne feledje ön május tizenkettődikét!

Áruló-e Görgey a mint Kossuth kimondá?

Avagy Görgey ártatlan az 1848-iki Magyarhon legdicsőbb embere, a mint az ön szájából hallám Tisza László ur? Ez a kérdés!!

Haragszom és méltán haragszom önre uram de férfiatlanságot feltenni önről távol legyen tőlem! távol legyen mondom, feltenni, hogy egy szót is tagadni merészelne abból, a mit ma mondani kénytelenittetem.

Történt pedig az Pesten ezelőtt három évvel. Napjára tisztán nem emlékszem, hogy Görgey engem lakásomon meglátogatott, és egy pár percz mulva szerencsém volt önhöz is, hogy irnék alá valami inditványt Erdélyt illetőleg.

No gondolám, e szép jelenet lesz, — Görgey és Tisza László az én szobámban.

És mi történt, nincs az a román, hol szerelmes kedvesét sok évek és fáradozások után feltalálva — adott volna szavakat a viszontlátás örömének, mint a minő vallomásokat tön ön akkor, az ön előtt hidegen álló Görgeynek. Minő boldog ön, hogy láthatja dicső tábornokát, mily büszke ön, hogy az ő katonája volt, mily nyomorult gyávák, kik a Görgey becsületességében kétkedni merészelnek stb. stb.

Tagadja ön ha tudja ezen elbeszéllésem!

Hogy mennyire tartom én a Görgey eljárását helyeseknek, azt a „Gazdátlan levelek“ czimü Görgey leveleiből, melyeket hozzám irt Klagenfurtba, bárki megláthatja.

Én itéletet kértem és kérek Görgeyre, mert ezen kérdés függőben tartása átokként fekszik a magyar nemzetem.

Birája nem akarok Görgeynek lenni, legkevésbé pedig hóhérja.

Vártam az ön férfias nyilatkozatát a tordai Görgey botrány után, az ön tordai választói, az ön dicső tábornokát bántalmazták, és hogy Görgeynek Vásárhelyre jöttével sieték megelőzni a tordaihoz hasonló botrányt, — a többi közt azt hivém, hogy legalább önnél elismerést nyerendek.

Ellenkezőleg; midőn rám orditák, hogy áruló vagyok mert az árulót védem, — Görgey-vezető, Görgey-szöktető stb. vagyok: ön bölcsen hallgatott.

Ez sem volt elég, hanem a tordai számoló beszédében önmagát tisztitandó — engem akart bepiszkolni, — olyat állittván róllam, a miből egy szó sem igaz; de ezen tordai számolásról második „Nemere fuvat“-ban fogok beszélni.

Mint a kancsal mészáros jobbra néz és balra üt: Görgey helyett szinte engem veretett agyon május 12-én Maros-Vásárhelyt az Elba nevü szigettel szemben — a gőzhajo fogadó át ellenében létem alkalmával elorditja magát az ön vitézi seregének egy része: im itt van Berzenczey, az áruló, a Görgey szöktető, — üsd agyon, — és egy fiatal felkap egy — ugy legalább is — 5 fontos követ fejemhez vágva kalapomat üté ki. És ha nincs ifj. Grf. Teleki Sámuel, ki ellene állott a tömegnek, be törnek a házba a hová szaladtam és ott marczangolnak össze, — köszönöm Tisza László ur!

Ti kik át mentek az uton őrizkedjetek ott járni, a hol Tisza Lászlót éljenzik.

Ez az első fuvat.

(Folytatása következik).

Berzenczey László.

*) Ezen czikksorozatért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

Nyomatott Römer és Kamnernél Brassóban 1872.